

1

คำถามของคุณไม่ถูกต้อง กรุณาป้อนคำถามอีกครั้ง

มีมีร์ตอบคำขอของฉันด้วยประโยคเดิม

ฉันกดปุ่มส่งคำขออีกครั้ง นึกहुदहुद

คำถามของคุณไม่ถูกต้อง มีมีร์หนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ย กรุณาป้อนคำถามอีกครั้ง

ฉันถอนหายใจยาว เอนหลังพิงเนินดิน หลับตาเพื่อตัดขาดจากภาพตรงหน้าทั้งหมด ความहुदहुดเมื่อครู่หายไปแล้ว มีเพียงความรู้สึกบางอย่างในอกคล้ายกับเสียใจหรือเสียขวัญสักอย่าง แต่ไม่ใช่ทั้งคู่ ฉันเพิ่งรู้ว่านั่นคือสิ่งที่เรียกว่าความสิ้นหวัง

เธอใช้การไม่ได้อีกแล้ว แม้แต่มีมีร์ก็ช่วยอะไรฉันไม่ได้ แค่คำของ่ายๆ ไม่ก็พยางค์ เธอก็ทำไม่รู้ไม่ชี้กับฉันด้วยอีกคน หรือทุกอย่างจะพังแล้วจริงๆ เพราะตอนแรกฉันคิดว่าคงมีแต่ตัวฉันเองเท่านั้นที่ใช้ไม่ได้

ขณะยังหลับตา ฉันขยับมือที่ปล่อยตกข้างตัวขึ้นมา เอื้อมข้ามร่างไร้แรงมา

อีกฝั่ง ค่อยๆ เคลื่อนเข้าหาข้อมืออีกข้างที่ชี้คว้านเกินกว่าจะขยับ มีมีร์อยู่ตรงนั้น
ฉันกดปุ่มส่งคำขออีกครั้ง เพื่อยอดามองเล็กน้อย ทั้งที่รู้ว่าเธอจะต้องตอบว่า

คำถามของคุณไม่ถูกต้อง

เจียบไปอึดใจหนึ่ง

กรุณาป้อนคำถามอีกครั้ง

พอทันที ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะไม่ทำอะไรอีกแล้ว จะอยู่เฉยๆ นอนรอ
ลมหายใจสุดท้ายของตัวเองหลุดออกจากร่างไปแบบนี้ก็แล้วกัน มองเธอแล้ว
ยิ่งเสียอารมณ์ ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะพยายามขอให้เธอ...

ลูกแก้ว เธอยังอยู่ดีมีสุขใช่ไหม

ทั้งที่ไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงเหลือมากนัก ฉันกลับสะดุ้งนั่งหลังตรงเมื่อเหลือบ
เห็นคำถามของมีมีร์ที่ข้อมือ ไม่คิดว่าตัวเองจะส่งคำขอนั้นเกินหนึ่งร้อยครั้ง
ไปแล้ว ฉันรีบตั้งสติแล้วค่อยๆ ป้อนรหัสลับเฉพาะระหว่างฉันกับเธอลงใน
หน้าต่างคำถาม

ค้อยยังชั่ว มีมีร์ตอบ

ค้อยยังชั่วหรือ ความจริงแล้วฉันต้องเป็นคนรู้สึกลอยๆ นั้นต่างหาก
เกือบไปแล้วไหมล่ะ ถ้าฉันตอบซ้ำเกินไปอีกเพียงห้าวินาที ฉันนี่เองที่จะเสียเธอ
ไปตลอดกาล เพราะระบบกำหนดไว้ว่าหากป้อนคำถามไม่ถูกต้องหนึ่งร้อยครั้ง
ติดต่อกัน หรือมีแรงกระแทกกระเทือนมีมีร์มากเกินไปเกินกว่าเก้าสิบจุล ระบบจะถือว่า
เกิดโจรกรรมขึ้น และถ้าไม่ป้อนรหัสลับระหว่างฉันกับเธอภายในสิบวินาที มีมีร์
จะปิดตัวเองถาวรและกู้ข้อมูลคืนมาไม่ได้อีก

นั่นจะเหมือนกับเธอตายจากฉันไปเลยทีเดียว

ถ้าเป็นแบบนั้นฉันคงทนไม่ได้แน่ๆ ต้องอยู่คนเดียวในหลุมดินกลางป่า
แบบนี้ ใครจะไปทนไหว ถึงสายตาคงคุ้นกับความมืด หูจะชินกับเสียงหริตหริ่ง
แปลกๆ และแม้แขนขาจะทนรับความเปียกชื้นของขุยดินรอบตัวและไต้ฝ่าเท้า
ได้บ้างแล้ว แต่ฉันไม่มีทางอยู่คนเดียวในนี้ได้แน่นอน

มือของฉันยังสั่นไม่หยุด

ก็จริงอยู่ ฉันอาจส่งคำขอแบบนั้นไป แต่พอเห็นว่าการพลัดพรากจากกัน เป็นเรื่องใกล้ตัวขนาดนี้ ฉันก็ได้แต่คิดถึงสิ่งที่ตัวเองทำและสิ่งที่คนอื่นอาจรู้สึก ในสถานการณ์เดียวกัน พ่อของฉันจะรู้สึกอย่างไรถ้ามาพบฉันในหลุมนี้ตอนที่ ทุกอย่างสายไปแล้ว พ่อคงต้องตกใจ เสียใจ และสิ้นหวังมากกว่าฉันตอนนี้นะเนี่ย เพราะเราเหลือกันอยู่แค่สองคนพ่อลูกเท่านั้น แค่ว่าหากมีมีร์ เพื่อนเพียง คนเดียวของฉันในเวลาอย่างนี้กำลังจะจากไป ทั้งให้ฉันอยู่คนเดียวโดยไม่ได้ ล่าอะไรกันสักคำ ฉันก็รู้สึกผิดกับสิ่งที่ตัวเองเคยร้องขอและเริ่มร้องไห้

เธอเสียใจเรื่องอะไรหรือ มีมีร์ถาม เธอคงจะจับการเปลี่ยนแปลงของ ชีพจรและอุณหภูมิร่างกายของฉันได้อีกตามเคย

ฉันคิดถึง พ่อ ฉันพิมพ์ตอบเธอขณะสะอื้น

ทำไมไม่ไปหาละ พ่ออยู่หลังครัวหรือเปล่า มีมีร์ถาม เอ เวลาที่พ่อน่าจะ กลับบ้านแล้วนะ

ไม่ใช่ ด้ ฉันหยุดเพียงเท่านั้นเพราะมือสั่นจนพิมพ์ผิดพิมพ์ถูก

มือสั่นอีกแล้วหรือ มีมีร์ถาม

ใช่ ฉันพยายามสุดหัวใจซ้ำ ๆ บังคับตัวเองให้ตอบดี ๆ ไม่เป็นไร สุดหัวใจสิ๊ ๆ และผ่อนออกซ้ำ ๆ เธอไม่ต้องกังวลอะไร มีมีร์ตอบ เดียว พ่อก็กลับ อาจแวะซื้อขนมให้เธออยู่

อืม ฉันเอนหลังตอนพิมพ์เสร็จ ปาดน้ำตาด้วยคอเสื้อเหม็นอับ พยายาม ทำจิตใจให้ปกติ

ดีมากเลยจ๊ะ มีมีร์ชม เธอคงรับรู้การเปลี่ยนแปลงของร่างกายฉันแล้ว

ฉันนั่งมองความมืดที่แปรเปลี่ยนเป็นความสลัวตรงหน้าอย่างใจเย็น เห็นรายละเอียดต่าง ๆ ที่ไม่คิดจะพิจารณาตั้งแต่แรก มันทำให้ฉันใจชื้นขึ้น เล็กน้อยที่สภาพรอบตัวไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้น นึกดีใจที่อย่างน้อยหลุมนี้ก็ได้ เป็นเปลาะดักสัตว์ หากมีหนามแหลมรออยู่ข้างล่างอย่างที่เราเห็นในภาพยนตร์

ฉันคงไม่รอดตั้งแต่แรก

เธอยังไม่ได้เล่าให้ฟังเลยว่าเธออยู่ที่ไหน มีมีร์หมายถึงการแอบเตสติถานที่ปัจจุบันเพื่อเป็นฐานข้อมูลในการสนทนา

ค่ายเยาวชน ฉันตอบเท่านั้นเพราะไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด

ใกล้บ้านหรือต่างจังหวัดล่ะ มีมีร์ถาม

ไม่รู้ ฉันโกหก

นั่งหลับมาตลอดทางแน่เลย มีมีร์แหย่ อย่างนี้ก็ร้องไห้คิดถึงพ่อจริง ๆ นะสิ ฮ่า ฮ่า ฮ่า!

นอนก่อน นะ ฉันรีบตัดบทแล้วเอนหลังไปกับพื้น มีมีร์จะได้จับกิริยานั้นและไม่ชวนคุยต่อ เธอส่งข้อความเข้านอนให้ฉันเหมือนทุกครั้ง ฉันนอนหนึ่งมองดาวพรางพราวบนท้องฟ้าเหนือปากหลุมดินที่สูงกว่าห้าเมตร

ไม่คิดว่ามีมีร์จะปะติดปะต่อเรื่องราวจากคำโกหกของฉันแล้วมาล้อเลียนกันได้แบบนี้ ตลกดีที่ฉันพยายามบ่ายเบี่ยงเพื่อไม่ให้เธอรู้ว่าฉันกำลังคิดอะไร แต่ก็ถูกเธอได้ตอบเข้าแปลเดิมทุกครั้ง มีมีร์อาจจะตรวจจับชีพจรของฉันได้และรู้ว่าฉันกำลังโกหก แต่เธอก็น่าจะฉลาดพอจะรู้ว่าบางครั้งคนเราโกหกก็เพราะไม่พร้อมรับความจริงตอนนั้น และเพราะอย่างนั้นเธอก็น่าจะรู้ว่าฉันกำลังเจ็บปวดและไม่ควรเล่นตลกทับถมกันแบบนี้ บางครั้งฉันก็ไม่คิดว่าปัญญาประดิษฐ์พวกนี้จะฉลาดอย่างที่ใครว่ากัน เหมือนคนบ้องตื้นเล่นมุกตลกผิดแล้วก็เงิบกันไปทั้งงาน

สวัสดีรับอรุณจ๊ะ ลูกแก้ว มีมีร์ส่งข้อความมาขัดจังหวะ นี่เป็นข้อความทักทายที่ฉันได้รับตอนตื่นนอนทุกวัน

อืม ฉันฝันใจพิมพ์

อย่าล้อเล่นน้า! เธอยังไม่ได้นอนเสียหน่อย มีมีร์ตอบกลับทันที แกล้งอำกันอีกแล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า!

นั่นปะไร เธอจับชีพจรและการเปลี่ยนแปลงในร่างกายฉันได้จริง ๆ เธอ

เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่จับโกหกฉันได้แทบทุกครั้งแม้จะไม่รู้ว่าฉันโกหกอะไรบ้างก็เถอะ และเมื่อคิดว่ามีวิธีรู้ทันฉันตลอดเวลาแต่บางครั้งกลับไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไร ฉันก็ไม่ค่อยสบายใจนัก

มาเล่นทายปัญหากันเถอะ มีมีร์ชวน หัวข้ออะไรดีนะ

ไม่ละ วัง ฉันเปลอกดส่งคำตอบ มีมีร์ต้องรู้ว่าฉันไม่ได้วัง

แกลังอากันอีกแล้ว ฮ่า ฮ่า ฮ่า! นี่เป็นข้อความตอบกลับที่มีมีร์ใช้บ่อยที่สุดเมื่อจับโกหกฉันได้

ไปพักร้อนเถอะ ฉันพิมพ์แล้วเอนตัวนอน

ขอบคุณจัง! บ้ายบาย มีมีร์ลาลาแล้วเจียบไป หน้าจอมืดสนิท

ฉันไม่อย่างทำอย่างนี้เท่าไร เพราะหากเธอกลับมา มีมีร์ก็จะเล่าเรื่องราวที่เดินทางไปเที่ยวมาชนิดเป็นวรรคเป็นเวร -- ซึ่งจริง ๆ แล้วก็คือโปรแกรมให้เกร็ดความรู้ทั่วไปแก่ผู้ใช้นั่นแหละ ตามด้วยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฉันค่อนข้างโม่งเหมือนเราไม่ได้เจอกันเสียนาน แต่ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็คงจะหยุดความใคร่รู้ของเธอไม่ได้ ตอนนี้นฉันรู้สึกเหนื่อยมากกว่าอะไรทั้งสิ้น อยากนอนเฉยๆ ไม่ต้องคิดหรือทำอะไรมากไปกว่านี้ ข้อความอนุญาตให้เธอไปสวนสาธารณะ พักร้อน หรือเดินทางรอบโลกบ่งบอกระยะเวลาซ้ำเร็วในการกลับคืนสู่ระบบของมีมีร์

คืนนี้ดาวเต็มท้องฟ้าจนดูแน่นขนัดไปหมด เหมือนกลุ่มคนตัวมีแสงกำลังชุมนุมสังสรรค์ นั่น! มีดาวตกพุ่งผ่านกรอบวงกลมที่ขอบหลุมด้วยหนึ่งดวง นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันอธิษฐานอะไรแปลก ๆ

ฉันขอให้ได้ไปพักร้อนกับมีมีร์

2

วันนี้คือวันแรกของชีวิตนักเรียนมัธยมต้นอย่างเป็นทางการ นึกตื่นตื่นเล็กน้อยทั้งที่จริง ๆ ก็ไม่ใช่วันเปิดเทอมวันแรกเสียทีเดียว พวกเราต่างมาเรียนปรับพื้นฐานกันที่นั่นตั้งแต่เดือนที่แล้ว ได้พบอาจารย์และทำความรู้จักเพื่อนร่วมห้องจนคุ้นหน้าคุ้นตาพอสมควร เรียกชื่อเล่นกันได้ไม่ขัดเขิน

“ลูกแก้ว!”

ชะเอมวิ่งมาถึงตัวก่อนที่ฉันจะหันหันไปตามเสียงเรียก เธอตะครุบกอดฉันแล้วเหวี่ยงไปมาเหมือนเด็กเห็นตุ๊กตามีตัวใหญ่แล้วมันขี้นัว แต่ก็ทำได้ยากเพราะเธอตัวเล็กกว่าฉันมาก

“ทำแบบฝึกหัดเสร็จหรือยัง” ชะเอมถามรวดเร็ว

“เสร็จแล้ว” ฉันตอบพลางปลดกระเป๋าสะพาย เตรียมหยิบการบ้านให้

เธอ

“ขึ้นไปเล่นกัน” ชะเอมตาวาว “ตรงนั้นมีราวโหน”

“หาว่าไงนะ” ฉันไม่เข้าใจ

“ทำเสร็จก็ดีแล้ว ไปเล่นตรงโน้นกัน!” ชะเอมออกแรงลาก ฉันเดินตามเธอไปอย่างไม่เชื่อหูตัวเองนัก

ชะเอมป็นปายราวเหล็กสำหรับฝึกซ้อมนักกีฬาที่ริมสนามบอลอย่างคล่องแคล่ว เธอสลับมือโหนและเหวี่ยงตัวไปตามราวรวดเร็วไม่ติดกับเมื่อปีที่แล้วหรือปีก่อนๆ ที่เรายังอยู่โรงเรียนเก่า เธอกวักมือเรียกฉันเมื่อส่งตัวเองข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งได้ ฉันสายหวัปฏิสระ ชะเอมยกไหล่แล้วไต่กลับมา แล้วก็กลับไป สนุกชอบใจอยู่คนเดียว

นี่ถือเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับโรงเรียนเก่า ที่นั่นเด็กเล็กเด็กโตจะป็นปายเครื่องเล่นในสนามกันอย่างสนุกสนานเหวี่ยง ไม่มีใครสนใจว่าใครจะเล่นจนเป็นลิงเป็นค่างแค่นั้น ขอแค่อย่าทะเลาะหรือเล่นกันรุนแรงจนเลือดตกยางออกเท่านั้น บางครั้งรุ่นน้องตัวเล็กก็ร่วมวงเล่นสนุกกับรุ่นพี่ตัวใหญ่เสียงเอะอะ

ชะเอมยังโหนราวไปมา ฉันยืนมองเธอจากข้างล่างแล้วรู้สึกประหลาดพอมองไปรอบๆ ก็เห็นว่าเราสองคน -- อันที่จริงเฉพาะชะเอมที่เด่นเป็นพิเศษ กำลังถูกนักเรียนหญิงคนอื่นๆ จับจ้อง ทั้งรุ่นพี่และบรรดาเพื่อนร่วมชั้น ฉันส่งสายตาดูหาชะเอม หวังว่าเธอจะมองมาและลงมาจากราวเหล็ก แต่เธอยังห้อยโหนต่อไป

นั่นสิ ที่นี้เป็นโรงเรียนมัธยมแล้วนี่นา เป็นที่ของเด็กโตและคนที่กำลังจะเป็นผู้ใหญ่ ฉันยอมรับว่าตัวเองเคยคิดผิดว่าตัวเองโตเป็นผู้ใหญ่แล้วตอนอยู่ชั้นประถมหก เพราะที่นั่นเราเป็นพี่ใหญ่ที่สุดในโรงเรียน จนกระทั่งเข้าเรียนมัธยมและเห็นรุ่นพี่เดินขวักไขว่ทั่วโรงเรียนนั่นแหละ ฉันเดินเข้าไปหาชะเอมที่โหนไปถึงอีกฝั่งของราวเหล็ก

“ลงมาเถอะ” ฉันพูดเสียงเบา

“อะไรเหรือ” ชะเอมก้มลงมาหา หอบเล็กน้อย

“ลงมา”

“กระซิบทำไม มีอะไร” ชะเอมไต่ลงมาหา พยายามหายใจให้เป็นปกติ

“โหนอย่างนั้นเดี๋ยวกระโปรงเปิด” ฉันมองไปรอบๆ เพื่อดูว่ายังมีใครมองเราหรือไม่

“ไม่เป็นไร ฉันใส่กางเกง” ชะเอมทำท่าจะเปิดให้ดู

“ไม่ต้อง! รู้แล้วๆ” ฉันปราม นึกดีใจที่ไม่มีใครจ้องมองเราแล้ว

“ราวที่นี้สูงดีจังเลย” ชะเอมทำท่าจะกลับไปเล่นอีกแต่ฉันดึงเธอไว้

“เดี๋ยวจะเข้าแถวแล้ว พอก่อน” ฉันดึงเธอมาจากราวเหล็กนั้นโดยอาศัยกำลังที่เหนือกว่า

โรงเรียนของฉันเป็นโรงเรียนมัธยมหญิงล้วนประจำจังหวัด มีนักเรียนมากกว่าสองพันคน แต่ก็สังเกตได้ว่าใครเป็นเด็กมัธยมหนึ่ง พวกเราล้วนผมสั้นต่อเท่าตึงหู เครื่องแบบแทบไม่ต่างจากนักเรียนประถม ท่าทางตื่นๆ และลูกลี้ลูกลกกับบรรยากาศใหม่ เหนือสิ่งอื่นใดคือความรู้สึกที่ว่าเราไม่ใช่เด็กเล็กๆ อีกต่อไปแล้วยังรุ่นพี่มัธยมปลายเดินผ่านก็เหมือนอยู่กับคนละโลก พวกเธอทั้งนั่งชมหน้าเกรงขามหน้าตาผิวพรรณผ่องใส ดูเหมือนผู้ใหญ่เต็มตัว ฉันจะบอกให้ชะเอมเลิกทำตัวเป็นเด็กอย่างไรดี

ทุกเช้า ฉันจะใช้โอกาสตอนเช้าแถวหน้าเสาธงสำรวจเพื่อนพ้องและนักเรียนรุ่นใหญ่ ที่นี้เป็นสังคมที่ใหญ่และซับซ้อนกว่าโรงเรียนเก่าของฉันหลายเท่าตัว คนที่นี่ไม่ได้จำแนกออกเป็นแค่นักเรียนชั้นต้นกับชั้นปลาย เด็กหน้าสวยกับหน้าประหลาด พวกตลกจี๋เส้นกับพวกเล่นแรง เหล่านั้นก็พากับกลุ่มเด็กเรียนหรือลูกรักของครูกับเด็กหลังห้องที่เพื่อนยังลืม ทุกคนที่นั่นดูเหมือนจะมีรายละเอียดในตัวเองมากกว่านั้น คนคนหนึ่งอาจเป็นรุ่นพี่ ม.ห้าที่ดูดี มีความสามารถพิเศษแถมยังเป็นที่รู้จักชอบพอของเด็กคนอื่น ๆ อีกด้วย การเป็นผู้ใหญ่ที่ดีก็จะต้องเริ่มจากมีองค์ประกอบแบบนี้ละมัง

หลายเดือนผ่านไป ฉันยังไม่เห็นว่าตัวเองจะเปลี่ยนไปในทิศทางนั้นได้อย่างไร ก็ทิศทางของการเป็นผู้ใหญ่ที่ดึ้นนั้นไกละ ยังไม่มีใครพยักหน้าให้ฉันยามเดิน

ผ่านหรือรู้ว่าฝีมือวาดภาพของฉันเฉียบขาดเพียงใด แต่ฉันจะไม่กังวลกับมันนักหรอก เพราะสิ่งสำคัญที่สุดก็คือการเรียน ใช่มั้ย! หน้าที่ของเราตอนนี้คือตั้งใจเรียนหนังสือ ใครก็พูดแบบนี้นี่นะ ฉันไม่เถียงหรอก ว่าแต่ตอนนี้เราเรียนเรื่องอะไรอยู่ละ

และที่ว่าเรียนหนังสือ พวกเราก็ไม่ได้ใช้หนังสือเป็นเล่ม ๆ ตอนเรียนกันเท่าไร ส่วนใหญ่เป็นโปรแกรมช่วยสอนที่อาจารย์จะปลดล็อกระบบให้เข้าไปอ่านกับวิดีโอบรรยายประกอบบทเรียนมากกว่า เอ ตกลงฉันเรียนถึงไหนแล้วนี่

ก็มองดูสิ่งที่ตัวเองจดลงบนโต๊ะก็ลืมคำถามนั้นโดยสิ้นเชิง บรรจรวาดรูปยอดเยี่ยมระยะยาวภาคที่ยังแต่งทรงผมไม่เสร็จต่อไป โต๊ะเขียนหนังสือแบบทัชสกรีนนี้ทำฉันเสียสมาธิง่ายซะมัด ที่โรงเรียนเก่าของฉันยังเป็นเพียงคณิตตรรก์ฝั่งโต๊ะที่มีจอขนาดเล็กสำหรับแสดงผลเท่านั้น ทำอะไรนอกจากเลื่อนดูบทเรียนไม่ได้เลย แต่ที่นี้ผิวหน้าโต๊ะเรียนเป็นจอสัมผัสหลายมิติ เราจะจด เขียน วาดอะไรลงไปก็ได้ แล้วบันทึกสิ่งที่จดไว้ทั้งหมดลงแฟลชไดรฟ์ผ่านช่องยูเอสบีที่ขอบโต๊ะเพื่อกลับไปทบทวนที่บ้าน นาน ๆ ครั้งถึงมีโอกาสดูได้ใช้สมุดทำที่บ้าน

สถานศึกษาเป็นหน่วยงานแรก ๆ ที่ได้รับทุนสนับสนุนมหาศาลจากโครงการพัฒนาประเทศสู่สังคมยุคดิจิทัลของรัฐบาล สังคมในฝันนี้ว่าด้วยการทำให้เราทุกคนเข้าถึงและเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ได้ง่าย ๆ อุปกรณ์ไอทีและเครื่องมือบริการสารสนเทศชนิดต่าง ๆ ราคาถูกลงมาก มากเสียจนทุกคน -- แม้แต่คนไร้บ้าน ซื้อมือถือหรือมีติดบ้านได้สบาย ใคร ๆ ก็บอกว่าสังคมของเราจะทันสมัยเสียยิ่งกว่ารอบหนึ่งทศวรรษที่แล้วมา ถึงขนาดว่าเราใช้เทคโนโลยีกันทุกที่ทุกเวลาโดยลืมไปเลยว่ากำลังใช้มันอยู่

ครั้งหนึ่งในคาบคอมพิวเตอร์ อาจารย์เล่าว่ายุคของท่านและช่วงก่อนจะมีโครงการนี้ นักเรียนต้องผลัดกันใช้คอมพิวเตอร์ในอัตราสองคนต่อหนึ่งเครื่อง หรือในชั่วโมงภาษาไทย อาจารย์บอกว่าสมัยก่อนเราใช้โต๊ะไม้ธรรมดาสำหรับรองเขียนหนังสือ และต้องคอยขัดถูถูบรอยปากกาและน้ำยาลบคำผิดที่เด็กมือบอน

มักเขียนเล่นจนสกปรก อะไรวะ! โต๊ะไม้ที่มีไว้ทำครัวนั้นแหละ เราเคยใช้ โต๊ะแบบนั้นเขียนหนังสือจริงเหรอเนี่ย

วันนี้สอบวันสุดท้าย ภาคเรียนแรกกำลังผ่านไป วันนี้มีเรื่องเกิดขึ้นมากมายทีเดียว แต่เรื่องที่ทำฉันใจหายใจกว่าที่สุดก็น่าจะเป็นตอนสอบช่วงหลังพักกลางวันนั้นแหละ เพราะโรงเรียนเดินสายไฟเสียงตามสายใหม่ นักเรียนจึงต้องดูเวลาเข้าห้องสอบเอง ฉันก็มัวแต่เล่นกับเซแอมที่สนามเสียเพลินจนเกือบเข้าสอบไม่ทัน เราจะต้องเข้าห้องสอบห้านาทีก่อนบ่ายโมง แต่ลืมไปว่าเสียงตามสายไม่ทำงาน

แต่เรื่องที่ฉันเสียความรู้สึกที่สุดก็คงเป็นเรื่องที่ทำรองเท้าหายตั้งแต่สอบวันแรกเมื่อสองวันก่อนนี่เอง เป็นคู่มือที่พ่อซื้อให้ในรอบสามปีเสียด้วย มันใหม่มากเกินไปจนฉันไม่กล้าเขียนชื่อไว้ คิดว่าอย่างไรก็จำลักษณะและรูปทรงของมันได้ อีกทั้งคนอื่นๆ ในห้องก็เขียนชื่อตัวเองลงไปทั้งนั้น ฉะนั้นรองเท้าของฉันจึงแตกต่างกว่าทุกคนอยู่ดี

ทว่าฉันกลายเป็นบทเรียนราคาแพงทีเดียว รองเท้าของฉันหายไปจากชั้นวางตอนเราออกมาจากห้องสอบ เซแอมกับฉันช่วยกันหาตั้งแต่คนเดินสวนกัน ขวักไขว่จนคนหายหมดทั้งชั้น เจอแต่รองเท้าเก่าๆ ของใครไม่รู้วางอยู่หลังชั้นวางริมบันได สภาพมันใหญ่โค่งเหมือนเรือยาง มีรอยขาดที่สายคาดชัดเจน ดูก็รู้ว่าเจ้าของทิ้งมันเพื่อใส่คู่ของฉันไปแทน ฉันเชื่อว่าโซ้ยต้องเป็นหนึ่งในเพื่อนร่วมห้องของฉันแน่

วันต่อมาฉันก็รู้ว่าใครเป็นคนสลับไป เพียงพริบตาเดียวที่มองรองเท้าของฉันที่โซ้ยคนนั้นสวมอยู่ ฉันแทบไม่เชื่อว่าหนึ่งในกลุ่มเด็กหญิงหน้าตาดีและนิยมใช้ของราคาแพงจะทำแบบนี้ เมื่อทุกคนทยอยเข้าห้องกันหมดแล้วฉันจึงหยิบรองเท้าคู่นั้นมาดู มันเป็นรองเท้าของฉันจริงๆ ทั้งรูปทรง รอยเปื้อน และการไม่มีชื่อเขียนอยู่บนนั้น

เซแอมให้ฉันบอกอาจารย์ แต่ฉันตัดสินใจเลี่ยงการปะทะและทำเพื่อน

ขายหน้า จึงรีบทำข้อสอบและออกมาหิบบรองเท้าจากชั้นก่อนใคร แต่เหตุการณ์กลับตาลปัตร เธอคนนั้นตามมาทวงรองเท้าไปจากมือฉันและหิบบนเรือยาราน่าเกลียดนั้นมาคืนให้ต่อหน้าทุกคน เธอร้องเสียงดังว่ารองเท้าของเธอไม่มีชื่อเขียนไว้ และฉันพยายามขโมยรองเท้าของเธอ

ชะเอมทำท่าจะเถียงแทน แต่ฉันห้ามไว้และรับรองเท้าเก่านั้นมาใส่ ชะเอมมองฉันอย่างไม่เข้าใจ ฉันไม่รู้จะทำไมจึงหันหลังเดินจากมาเสียเฉยๆ ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ฉันก็รู้สึกตัวเองเป็นฝ่ายผิดขึ้นมา เพราะฉันไม่ยอมเขียนชื่อลงไปตั้งแต่แรก เธอคนนั้นถึงกล้าทำได้ และฉันไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง เพราะฉันไม่มีหลักฐาน

“หลักฐานก็รองเท้าที่เธอใส่มานี่ไง” ชะเอมพูดโกรธๆ “รองเท้ามีเป็นยี่สิบคู่ ทำไมถึงหิบบนเรือยารานี้มา让她ถูกละ”

ฉันไม่รู้จะเถียงอะไรเพราะชะเอมพูดถูก และทั้งที่ฉันก็รู้ว่าความจริงคืออะไร แต่ฉันกลัวตัวเองจะถูกว่าซ้ำที่ไม่ยอมเขียนชื่อตั้งแต่แรก และหากพิสูจน์อะไรไม่ได้ ฉันก็จะเป็นเพียงคนชอบขโมยรองเท้าคนอื่น

“ลูกแก้ว เธอไม่ได้ขโมยรองเท้าตัวเองนะ! พุดอะไรเนี่ย” ชะเอมพยายามจับฉันขยำ แต่เธอแรงน้อยเกินไป

“ก็เพิ่งสอบเสร็จ เดี่ยวคนอื่นออกมาเติมทางเดิน ก็ต้องรู้เรื่องหมดนะสิ”

“ดีสิ คนอื่นจะได้รู้ไปเลยว่าเขาขโมยของของเธอ”

“แค่รู้กันในห้องฉันก็พอแล้ว”

“ลูกแก้ว! เธอไม่ใช่ขโมยนะ”

ชะเอมไม่เข้าใจ ฉันหมายถึงไม่มีใครเชื่อหรือกว่าฉันไม่ได้กำลังตุ๋นเอาของเพื่อน ฉันรู้ว่ารองเท้านั้นเป็นของฉัน และเธอคนนั้นย่อมรู้เท่าที่ตนเป็นคนขโมย แต่กลุ่มเพื่อนของเธอใหญ่มาก มีคนรู้จักอยู่ห้องนั้นห้องนี้เต็มไปหมด ไหนจะชมรมนางรำของโรงเรียนที่เธอสังกัดอยู่ เธอเป็นสาวป๊อบของห้อง ไม่มีใครเชื่อฉันหรอก เมื่อวานยังมีคนเรียกฉันว่าลูกแก้วน้อยเลย